

Frågan om raslig upp- blandning och "orenhet"

*Korrespondens och kommentarer om påståenden att de
nordliga folken är rasligt uppblandade och "orena"*

av

Richard McCulloch

Ämne: Sydafrikanska typer

Datum: måndag 18 oktober 1999, 03:56:05

Från: "A. P." i Sydafrika

Jag skulle vilja fråga... om... det påstående som en genetiker från Kapstaden gjort (jag minns inte namnet) att Sydafrikas vita genetiskt skulle vara 7% afrikaner (det vill säga kapoida och kongoida). Jag tror att det till största delen är propaganda och att det afrikanska inslaget i den vita sydafrikanska befolkningen, och i synnerhet i afrikandbefolkningen, är försumbart om man beaktar landets historiska och sociala förhållanden.

Hälsningar,

A. P.

Ämne: Re: Sydafrikanska typer

Datum: tisdag 19 oktober 1999, 19:16:39 SAST

Från: "G. P." i Sydafrika

I diskussionen om den vita sydafrikanska rassammansättningen finner jag intresse i den poäng som nämns av A. P. beträffande kongoid och kapoid rasblandning. Eftersom jag inte är genetikexpert är det svårt för mig att argumentera om genetik. Vad jag kan säga är att ett inslag om 7% definitivt vore i det extrema laget. Historiker hävdar till exempel en 7-procentig fransk-hugenottisk härkomst. Dessa hade ett djupgående inflytande över vinutvecklingen och vinproduktionen och andra kulturella aspekter i Kapstaden. Att hävda förekomsten av samma mängd färgat inslag låter något befängt. Jag har till exempel en dokumenterad stamtavla som sträcker sig tillbaka till 1580-talet.

En annan poäng värd att nämna är att det har förekommit många försök av sydafrikanska genetiker som Cor Pama att kartlägga afrikandernas härkomst. Att komma med några 'nya' anspråk verkar i mina ögon vara apartheid-abolitionistisk propaganda, som det inte precis rått någon brist på sedan 1980-talet.

Hälsningar,

G. P.

Ämne: Sydafrikanska typer

Datum: tisdag 19 oktober 1999, 10:27:41

Från: "A. P." i Sydafrika

Jag har en teori om dessa 7%. Jag läste i en intervju med en afrikandisk kvinna gift med en zuluman att deras ljushyade dotter registrerades som vit och deras mer mörkhyade son som färgad. Det är naturligtvis strunt eftersom båda är mulatter oavsett deras hudfärg. Men om ljushyade mulatter klassificerats som vita i det nära förgångna, då är 7% trots allt inte förvånande.

Hälsningar,

A. P.

Richard McCullochs svar:

Beträffande det påstående som "A. P." nämner att vita sydafrikaner skulle vara 7% kongoida eller kapoida, bifogar jag nedan ett ganska långt redigerat utdrag ur min bok *Änglarnas levnadsöde* (1986) som behandlar just detta ämne i ett amerikanskt perspektiv. (Det är lustigt hur samma mångrasistiska taktik fortsätter att dyka upp i olika länder.)

Den växande ansträngningen att avskräcka motstånd mot blandraslig korsning genom att hävda att nordfolken redan är grundligt rasblandade bortom hopp om förbättring – och därmed också nedvärdera nordlig raslig integritet och identitet – har en benägenhet att bli djärvare, hänsynslösare och oansvarigare i sina påståenden i och med att dess tidigare falska påståenden fått passera oemotsagda i den dominanta mångrasliga intellektuella miljön.

Ett exempel på hur långt den processen gått – till den punkt där nästan "vad som helst går för sig" och varje överdrift accepteras förutsatt att den stämmer överens med mångrasismens avsikter och intressen – förekom i en artikel i tidskriften *People Weekly* (6 dec 1982, s. 156) om en kvinna i Louisiana vars härkomst var en sextondel (6,25 procent) "svart", men som betraktade sig själv som "vit" och hade uppfostrats i, och accepterats av, det vita samhället. Hennes mor och hennes moster, båda *oktoroner* (en åttondel eller 12,5 procent svarta, med en svart förfader tre generationer tillbaka) hade gått skilda vägar; modern hade "slunkit igenom" som vit emedan mostern förblev en del av det svarta samhället. Kvinnan trotsade en lag i Louisiana (sedermera upphävd) som fordrade att den person som hade mer än en trettioandradels (3,125 procent) svart härkomst skulle klassificeras som svart i statens rättsliga register.

Enligt artikeln vittnade doktor Munro Edmonson, antropologiprofessor vid Tulane University som inställt sig som expertvittne å kvinnans

vagnar, om att ”moderna genetiska studier visar att svarta runtom i landet besitter i genomsnitt 25 procent vita gener och vita fem procent svarta gener. Utifrån denna statistik, sade Edmonson, och givet att tretioandradelsslagen gällde, skulle man kunna betrakta hela Louisianas infödda befolkning som svart!”

Den första kritiken mot Edmonsons ovanstående anspråk är uppenbar. Om man för resonemangets skull utgår ifrån att den ”genomsnittliga” vita personen i Förenta staterna har fem procent svarta gener (mer om detta antagande senare) skulle bara ett fåtal motsvara det exakta ”genomsnittet” om fem procent, eller en tjugondel, svart härkomst. (Hybridisering fordrar många generationer efter sin totala fullbordning innan en grad av likformighet som ens kommer i närheten av homogenitet uppnås.) Många skulle inte ha några svarta gener alls, medan många andra skulle ha långt mer än fem procent svarta gener för att uppväga effekten av dem som inte hade några svarta gener och ändå uppnå genomsnittsandelen om fem procent. Om hälften av den vita befolkningen inte hade några svarta gener skulle den andra hälften vara tvungen att ha i genomsnitt tio procent svarta gener för att upprätthålla det femprocentiga allmänna genomsnittet. Av den halva med svarta gener skulle en del återigen vara långt mindre än tio procent svarta, varmed andra skulle vara tvungna att vara proportionellt fler för att upprätthålla gruppens tioprocentiga genomsnitt. Om tre fjärdedelar av den vita befolkningen inte hade några svarta gener, skulle den återstående fjärdedelen vara tvungen att *i genomsnitt* ha tjugo procent svarta gener för att upprätthålla det femprocentiga allmänna genomsnittet, och en del skulle vara tvungna att ha betydligt mer än så. Om nio tiondelar av medlemmarna av den vita befolkningen inte hade några svarta gener, så skulle den återstående tiondelen vara tvungen att *i genomsnitt* ha femtio procent svarta gener (det vill säga att de skulle vara till hälften svarta, eller mulatter) för att upprätthålla ett femprocentigt allmänt genomsnitt, och många skulle i själva verket vara tvungna att vara mer än till hälften svarta för att kompensera för dem som var mindre svarta.

Vid det här laget står vi inför definitionen av vad som är ”vitt”. Fenomenet med att partiella svarta ”slinker igenom” som vita är ett komplext fenomen. Att slinka igenom är en form av bedrägeri, och huruvida det kommer att lyckas beror både på den bedragnas rasliga kännedom och känslighet samt på de svarta särdragens påvisbarhet, som varierar stort till och med när graden av korsning – eller procentandelen svarta gener – är den samma, liksom bland halvsyskon (se exemplet med kvinnans mor och moster i Louisiana). Samma partiellt svarta person kan komma att framgångsrikt bedra en del vita och samtidigt misslyckas att bedra andra vars rasliga kunskaps- och känslighetsnivå är större. Under rådande nivåer av raslig kunskap och känslighet kan en oktoron i allmänhet inte slinka igenom som en obeblandad eller renrasig vit, medan en person som är en sextondels svart i allmänhet, men inte alltid, kan det. När de lyckas slinka igenom som vita, är det emellertid som ett lågkvalitativt, grovt sammansatt, otydligt, tveksamt och mediokert gränsfall av vit person under den breda, okänsliga och okritiska definitionen av begreppet. De slinker inte igenom som vita av distinkt och högkvalitativt nordeuropeisk typ. En vit med fem procent svart härkomst skulle i nästan samtliga fall känna till det. För att han inte skulle känna till det skulle det krävas att han inte kände till sina föräldrar eller föräldrars föräldrar, och till och med då skulle han antagligen fortfarande veta om eller känna till det. Att så få vita, inklusive Louisianas

vita, har kännedom om någon svart härkomst antyder hur sällsynt och ovanligt ett sådant ursprung verkligen är.

Den andra invändningen mot Edmonsons påstående är tvåfaldig. Om 6,25 procent svart uppblandning är den maximala nivå som i allmänhet kan slinka igenom med framgång som ett vitt gränsfall, hur är det då möjligt för den påstådda genomsnittliga graden av korsning – fem procent – att ligga så nära den maximala graden för att slinka igenom, när den övre änden av detta omfång borde vida överstiga genomsnittet för att uppväga den nedre änden och det stora antal som inte har några svarta gener alls? Dessutom, eftersom personer som har en sextondels (6,25 procent) svart härkomst är benägna att uppvisa en kroppslig, raslig eller estetisk likhet med mindre distinkta gränsfall av vita av lägre kvalitet, såsom de typiska invånarna i Andalusien eller Tunisien, hur kan det då komma sig att den vita befolkningen i Förenta staterna inte uppvisar någon likhet med dessa två folk? Den nordeuropeiska befolkningen i Amerika – som 1980 utgjorde omkring 79 procent av den vita befolkningen – uppvisar faktiskt inget identifierbart tecken på eller spår av svart uppblandning, och förblir rasligt, kroppsligt och estetiskt omöjliga att särskilja – utan några synbara betydande skillnader – från de övriga medlemmarna av samma förgreningar av deras ras som stannade kvar i Europa utan några synbara spår av rasblandning med svarta. Om Amerikas nordeuropeiska befolkning var fem procent, eller bara en procent, svart skulle det uppenbarligen ha visat sig. Den skulle inte ha sett ut som den gör. De kroppsetetiska skillnaderna skulle vara definitiva och obestridliga, likaväl som icke önskvärda, i synnerhet beträffande de recessivare, ömtåligare och distinktare särdragen – vars kvantitativa förekomst skulle reduceras avsevärt och vars renhet eller kvalitet i uttryck och förverkligande skulle förvrängas och förminsкас och lida allvarliga förluster i både kvantitet och kvalitet. Om den befolkning i Nordeuropa, från vilken de nordeuropeiska amerikanerna kom, accepteras som kontrollgrupp, måste det erkännas att det inte förekommer någon betydande raslig-kroppslig-estetisk variation mellan de två, och andelen partiellt svarta hybrider i den nordeuropeiska amerikanska befolkningen måste vara så liten att den lyckas undgå uppmärksamhet.

Genetiska studier av hybridisering grundar sig på variationer i blodgruppsfrekvenser. Likt faderskapstest kan de egentligen inte bevisa korsning, utan bara fastställa de möjliga gränserna för den, såvida frekvensvariationerna inte är större än att de kan förklaras på något annat sätt. Om till exempel en svart population har en frekvens om femtio procent beträffande en blodgruppsegenskap och en vit population har en frekvens om tio procent för det särdraget, medan en andra vit befolkning har en frekvens om tolv procent för samma särdrag, kan man sluta sig till – beroende på vissa variabler, såsom egenskapens dominanta eller recessiva natur – att den vita populationen har en möjlig grad av svart uppblandning så hög som fem procent. Men den naturliga variation som förekommer inom populationer beträffande sådana drags frekvens (till följd av genetisk glidning och andra orsaker utöver rasblandning) och den felmarginal som är ofrånkomlig i sådana undersökningar, är båda tillräckligt stora för att varje antydning om en uppblandning under tio procent i själva verket skulle kunna vara noll – för liten för att kunna erbjuda säkra bevis eller belägg för någon grad av rasblandning – och vi skulle därför kunna tänkas diskutera något som i praktiken inte existerar någon annanstans än i sinnet på folk. Till och med i en befolkning så förhållandevis homogen – och med så lite variation – som den japanska, är den variation som oundvikligen existerar mellan olika grupper (som

populationerna på olika öar) tillräcklig för att fastställa en möjlighet av någon liten grad av uppblandning med någon annan befolkning på jorden. Bara en befolkning som uppvisar nollvariation – och ingen sådan existerar eller kan existera – skulle kunna bevisa omöjligheten av ens någon grad av rasblandning.

Här har man återigen att beakta definitionsproblemet. Ett brett spektrum av rasliga typer i Förenta staternas befolkning – nordeuropéer, armenider, mediterränider, orientalider, irano-afganer och till och med en del grupper (som puertoricaner) som uppvisar en uppenbar grad av svart rasblandning – definieras i allmänhet som ”vita”. Den grad av variation som existerar mellan de skilda rasliga typerna i denna brett definierade befolkning är så extrem att den trotsar varje försök att klassificera den som en sammanhängande helhet i förhållande till någon annan ras.

Det slutgiltiga svaret på Edmonsons vittnesmål är historiskt i sin betraktelse. Forskare och antropologer misstänkte eller antydde aldrig under den tidigare delen av det här århundradet, eller under det föregående århundradet, något betydande upptagande av svarta gener i den vita befolkningen. Det finns ingen nedteckning om rasblandad avkomma som uppfostrats av, eller accepterats som en del av, det vita samhället i någon mätbar utsträckning. Före mitten av det här århundradet var blandrasliga äktenskap mellan vita och svarta socialt oacceptabla (och ofta olagliga) och så sällsynta att de nästan inte förekom i statistiska termer. Således var den överväldigande majoriteten av rasblandade barn (mulatter, kvadroner och oktoroner) utomäktenskapliga och så gott som alltid uppfosttrade av – och upptagna i – den svarta befolkningen. Nästan all svart-vit rasblandning som ägde rum innan det här århundradet inbegrep vita män och svarta kvinnor (till skillnad från den rådande situationen där tre fjärdedelar av hustrurna i svart-vita äktenskap är vita). Då, liksom nu, stannade barnen i de allra flesta fall hos den naturliga modern och hennes familj snarare än hos fadern. Bruket av rasism tjänade till att skydda den vita rasen från korsning och förhindra att rasblandade barn upptogs i dess led.

Att nästan all rasblandad avkomma upptogs i den svarta befolkningen, vittnar den höga andelen (25 procent) vita gener i dess genetiska sammansättning om. Givet att den vita befolkningen översteg den svarta i ett förhållande om tio mot ett, tyder ovanstående procentandel på att det svarta samhället under loppet av åtta generationer införlivade motsvarande en fjrtioåttöndel, eller 2,5 procent, av den vita befolkningen i sig själv. För att vita ska ha i genomsnitt fem procent svarta gener medan svarta har 25 procent vita gener – ett korsningsförhållande om fem mot ett, när befolkningsförhållandet som nämnts ovan var tio mot ett – krävs det att två gånger så många av den rasblandade avkomman upptagits i den vita befolkningen som upptagits i den svarta befolkningen (eller att två tredjedelar, eller 67 procent, av de rasblandade barnen upptagits i den vita rasen och en tredjedel i den svarta). Givet befolkningsförhållandet om tio mot ett, skulle ett femprocentigt genomsnitt svarta gener antyda att den vita befolkningen upptagit motsvarande hälften eller 50 procent av den svarta befolkningen i sig själv (50 procent dividerat med tio är lika med fem procent) och att den vita rasen upptagit två gånger så många svarta gener som den svarta rasen upptagit vita gener. Men detta strider mot det faktum, som vid en ren iakttagelse torde betraktas som allmän kännedom, att som ett resultat av den ”färggräns” som skapats av vit rasism, blev de rasblandade barnen nästan undantagslöst uppfosttrade och upptagna i det svarta samhället, och att den andel som upptogs i den vita befolkningen troligen var mycket mindre än en procent snarare än de 67 procent som krävts för att skapa en femprocentig rasblandningsgrad.

För den nordliga rasen har existensen i ett mångrasligt samhälle i andra rasers omedelbara och onaturliga närhet alltid resulterat i rasblandning av egensinniga och ansvarslösa medlemmar som äventyrat sin egen sorts framtida integritet och välbefinnande. I denna rasligt ohälsosamma miljö, fylld av faror för rasens överlevnad genom det allestädes närvarande hotet om upptagande av dominant främmande gener, skyddar bara bruket av rasism rasens integritet, identitet och fortsatta existens – och dess sårbara recessiva egenskaper – genom att isolera den från rasblandningens konsekvenser. Fram tills nyligen har bruket av rasism bevarat nordfolken så att de fortfarande existerar i oförändrad form med sin identitet fortfarande intakt. Den senare trenden mot blandrasism berövar nordfolken deras försvar och skydd mot rasblandning och dess följaktliga destruktiva verkningar i form av utplåning och raslig död. (Genom den resulterande korsningen av nordbor med praktiskt taget varje annan hominid ras på jorden, genom både äktenskap och adoption.) Blandrasismens urskuldmakare och förespråkare – som för närvarande åtnjuter en sådan dominans att de en gång så framstående akademiska vetenskapsgrenar som skapats av nordfolken har enrollerats i strävan efter deras förintelse – tar varje tillfälle i akt att nedvärdera och så tvivel beträffande nordfolkens rasliga integritet, unika prägel och värde, och försvagar därvid dess vilja att göra motstånd genom att beröva dem *tron* på sig själva. Deras vilseledande förvrängningars mål är att hindra nord-européer från att inse sanningen tills det är för sent för att göra något åt den. Deras hopp är att om nordfolken felaktigt tror att de redan fallit så kommer de, när de verkligen faller, att falla utan kamp.

Richard McCulloch

Ämne: Desillusionering

Datum: onsdag 22 februari 2000

Från: Aryan Myth

Till: archon@racialcompact.com

Myten om nordeuropeisk rasrenhet

Vita supremacist, vita separatist och vita särintressegrupper i allmänhet är snabba att medge raslig orenhet i Sydeuropa, Östeuropa och i en del fall till och med Centraleuropa, men de fortsätter att arbeta – definitivt inte oavsiktligt – utifrån antagandet att Nordeuropa – nämligen de brittiska öarna, varifrån de flesta vita amerikaner härstammar – är 100% nordiskt, eller om inte det så 100% "ariskt" (nyligen anlända immigranter från tredje världen exkluderade).

För flera hundra år sedan bosatte sig emellertid fenicierna på de brittiska öarna, ett hamitosemitiskt folk från Mellanöstern och Nordafrika som lämnade sina genetiska och fenotypiska avtryck i dessa öars nu levande befolkningar.

Vidare uppskattas det att som ett resultat av att vita bosättare i Amerika våldtog sina slavar och fångar, och att avkomman till sådana föreningar ofta slank igenom som vita, har 10-15% av de amerikaner som ser på sig själva som helt härstammandes från Nordeuropa i själva verket en del svart eller indianskt blod, vilket kan yttra sig i form av mörk hy, krulligt hår, ett brett ansikte, en bred näsa eller mandelformade ögon, eller så yttrar det sig ibland inte alls. Till exempel påstår sig uppenbart nordiska människor som Heather Locklear, Chuck Norris, Gary Busey och Anna Nicole Smith ha indiansk härkomst.

På liknande sätt är Storbritanniens infödda befolkningar, och deras ättlingar i Amerika, liksom alla övriga europeiska befolkningar, produkten av århundraden av raslig och etnisk blandning, och är därmed sammansatta av individer som hör till de nordiska, alpina och mediterranska fysiska typerna, likväl som varje upptänklig mellantyp.

För att illustrera detta presenterar jag här några celebriteter som härstammar från antingen England, Irland, Skottland eller Wales, och som klart uppvisar icke-nordiska eller icke-"ariska" fysiska särdrag, vilket vittnar om uppenbar icke-europeisk härkomst: VICTORIA ADAMS, JOHNNY CASH, TOM BOSLEY, SEAN CONNERY, ROBERT FORSTER, TERI HATCHER, BOB HOSKINS, PHYLIS LEE ISLEY (Jennifer Jones), TOM JONES, JOE NAMATH, JOHN OATES, STEPHEN PEARCY, STEPHEN REA, MEG TILLY, CATHERINE ZETA-JONES

Har du något problem med detta?

Ämne: Varför desillusionering?
Datum: torsdag 23 februari 2000
Från: archon@racialcompact.com
Till: Aryan Myth

Jag känner inte till någon historisk eller antropologisk källa som påstår att fenicierna bosatte sig i Storbritannien, såsom du påstår. Det finns en möjlighet att de bedrev handel för att komma över tenn från Cornwall, men detta skulle inte utgöra en bosättning av den rasliga signifikans som du antyder. Det är sannolikt att ett Mellanösterelement anlände under romartiden, men de hade ingen varaktig inverkan på befolkningen.

Medan samtliga av de ovan uppräknade individerna visar tecken på icke-nordisk härkomst, visar ingen av dem, i strid mot ditt påstående, uppenbara tecken på "icke-europeisk" härkomst, med det möjliga undantaget av Bob Hoskins. Sean Connery och Catherine Zeta-Jones visar båda stark påverkan från den atlanto-mediterranska typ som bosatte sig i Storbritannien under den mesolitiska tiden och som har varit ett betydande element i befolkningen ända sedan dess. Varken Joe Namath eller Tom Bosley är av brittisk härkomst – Namath är ungrare till ursprung och Bosley jude. Vad beträffar de som "påstår sig ha indiansk härkomst" är denna information av föga värde utan proportionen indiansk härkomst. Många nordliga amerikaner har en liten del indiansk härkomst. Om den är 1/8 eller mindre har den vanligtvis ringa raslig verkan, även om den psykologiska effekten på den rasliga medvetenheten och lojaliteten kan vara betydande. (President Clinton påstår sig vara till en mycket liten del cherokeesindian, och trots att detta inte är uppenbart i hans fenotyp, som är nordlig, kan det ha bidragit psykologiskt till hans brist på lojalitet gentemot den nordliga rasens vitala intressen.)

Beträffande påståendet om omfattande uppblandning med svarta, anförde Carleton Coon – i *The Living Races of Man* (1965), sidan 307 – Glass och Li avseende det faktum att andelen svarta gener i den amerikanska "vita" befolkningen är försumbar. Nästan allt genetiskt flöde mellan raserna till följd av

korsning under de senaste århundradena har gått från de europeiska raserna till de icke-europeiska raserna, och mycket lite av det omvända har hittills ägt rum (åtminstone före 1965). Men det har förekommit en del assimilering av alpina och mediterrana gener hos den nordlig-amerikanska befolkningen.

Men vad är din poäng? Är den att motsätta dig nordligt (nordeuropeiskt) rasbevarande och fortsatt existens med motiveringen att nordeuropeerna inte är 100% rena, och att inget som inte är 100% rent är värt att rädda? I så fall är detta ett gammalt argument som jag alltid ansett vara väldigt ologiskt i det att de människor som starkast motsätter sig och hatar raslig "renhet" och vill förgöra det är de som gör det till en sådan fetisch genom väga det mot så godtycklig och extrem standard att "renhetsbegreppet" som sådant i praktiken blir bortdefinierat. I min essä "Racial Average Is Racial Destiny" [Övers. not: "Det rasliga genomsnittet är det rasliga levnadsödet": www.preservationist-books.com/DRG.pdf] lägger jag fram ett objektiva verktyg för att mäta i vilken omfattning nordeuropeer kan assimilera andra raselement och fortfarande förbli nordliga till sin rastyp. Detta betyder uppenbarligen att det inte krävs 100% nordlig härkomst för att ett folk eller en individ ska vara nordlig till rastypen.

Personligen älskar jag nordeuropeerna precis som de är, och vill bevara dem på det sättet, precis som jag vill bevara alla raser såsom de nu existerar i stort sett som de är. Det är tillräcklig "renhet" för mig.

Richard McCulloch

Richard McCulloch kommenterar:

Man stöter ofta på rapporter om att någon celebritet är delvis indiansk (James Garner, Val Kilmer, Cathy Lee Crosby), men utan att veta till vilken del (1/2, 1/4, 1/8, 1/16, 1/32?) är det egentligen inte särskilt meningsfullt eller användbart. Kim Basinger och Farrah Fawcett säger sig båda vara 1/8 indianska, vilket återigen påvisar att en andel om 1/8 eller mindre inte alltid har fenotypisk betydelse.

Jag kände faktiskt en väldigt attraktiv rödblond flicka med blå ögon som var 1/4 cherokees, men skröt över hur folk felaktigt tog henne för svenska när hon reste i Europa, något som jag fann högst trovärdigt även om hennes höga kindben, som hon var mycket stolt över, var för kantiga för att vara typiska för den svenska typen och egentligen var det enda särdrag som antydde hennes indianska härkomst. Hennes hy var snarlik Kim Basingers (som verkligen är svenska, åtminstone hennes icke-indianska del). Jag träffade hennes familj. Hennes till hälften cherokeesiska mor såg mycket indiansk ut medan hennes far var en mycket stor och mycket blond borrebytyp. Hennes syster fick tydligen de uppenbart indianska generna, med svartaktigt hår och kopparröd hud, men ändå attraktiva europeiserade anletsdrag.

Jag hittade en PBS Frontline-hemsida som påstår sig avslöja den rasblandade härkomsten hos historiska profiler och celebriteter, med det uppenbara bakomliggande motivet att normalisera och på så sätt befrämja rasblandning. Den hävdar att Englands drottning Charlotte, hustru till George III, som var av portugisisk härkomst, var delvis kongoid. Den låter också antyda att Heather

Locklear är av delvis indiansk och kongoid härkomst på grund av att namnet Locklear förknippas med vissa "trerasliga isolater" – samhällen av blandade kongoida, indianska och europeiska element som existerade i North Carolina för två eller fler århundraden sedan. Den säger inte specifikt att hon skulle vara delvis indian eller kongoid, och ger ingen antydning om till hur stor del hon skulle vara indiansk eller kongoid (1/32, 1/64, 1/128?), men hon är avbildad med foto, och undermeningen i texten, som nästan triumferande beskriver henne som en fulländad anglosaxisk skönhet, är omisskännlig.

Man påminns om de absurda påståenden om att Beethoven, Hannibal eller Cleopatra var kongoida, de sistnämnda uppenbarligen av ingen annan anledning än att de föddes på den afrikanska kontinenten (ett resonemang med konsekvensen att syriener och libaneser borde vara av samma ras som kineserna, eftersom de också är födda på den asiatiska kontinenten). Cleopatra var naturligtvis inte ens egyptier, utan makedonier, den sista av den ptolemeiska dynasti som grundades av en av Alexander den stores föregångare, och hon talade grekiska som sitt modersmål (även om hon kunde många fler språk, inklusive egyptiska, som hon var den första i sin dynasti att lära sig, enligt vad som gjorts gällande), bar grekisk beklädnad, omgavs av sin mestadels grekiska huvudstads grekiska kultur och grekiska arkitektur, och var inte mer kongoid än en modern afrikand. Ändå hindrar den politiska korrektheten lättskrämda akademiker från att korrigera de rasliga vanföreställningar om henne som upprepade gånger dyker upp i populärkulturen. Till och med Michael Grant, en lärare i antikens historia som borde veta bättre, påstår att hon förmodligen var mörk för att hon delvis var av syriansk härkomst. Men hennes "syrianska härkomst" utgjordes av en stammoder från seleucid-dynastin, ett annat makedonskt föregångarkungadöme under Alexander som hade sin huvudstad i Syrien, och som därmed inte var mer syrian än Cleo var egyptier. (Seleucid-dynastin var emellertid delvis iransk eller persisk, och dess grundare, en av Alexanders generaler, hade tagit sin hustru från den gamla persiska adeln, liksom Alexander själv som tog flera.)

Det yttersta syftet, eller bakomliggande motivet, för ovan och liknande påståenden om rasblandning, oavsett riktighet eller relevans, är att normalisera och legitimera det, och på så sätt befrämja sådan blandning genom att få den att verka harmlös, riktig och socialt acceptabel, samt undvikandet av blandning att verka mindre vitalt, nödvändigt och viktigt, och till och med som felaktigt eller illegitimt. Sådana till synes skilda personligheter som president Clinton och evangelisten Billy Graham har uttalat sig gillande om blandgifte som ett medel för att minska rasliga splittringar. James Toback, regissör av filmen *Black and White*, delar deras vision minus fokus på giftermål. I *Entertainment Weekly* (14 april 2000; sidorna 41-44) rapporterades:

...Toback låter förstå att "blandrasligt sex i jätteskala" kan eliminera rasism... [T]ala med Toback, som även skrev [filmen], så kommer ni att förstå att han lovsjunger hip-hopens [en svart musikform] och det blandrasliga sexets makt att besegra trångsyntheten... "Jag tycker att det fullständigt förändrar hela den sociala ordningen på ett sätt som gör till och med passiv trångsynthet till något totalt oacceptabelt för alla som inte är något av professionella neandertalare. Det har förändrat

den sexuella kulturen fullständigt, vilket är nyckeln till rasfrågan, för så snart som man har blandrasligt sex i en sådan grad att det inte ens är något man tänker på och man börjar med blandrasligt sex i jätteskala, så blir raserna utsuddade.”

Detta är naturligtvis exakt vad rasintegrationens motståndare på 1960-talet förutsåg skulle ske som en konsekvens av integrationen, och som rasintegrationens förespråkare förnekade skulle ske. Som dess motståndare fruktade, vilka nu visat sig ha rätt, är rasintegration bara en eufemism för rasblandning. På 1960-talet var rasblandningens förespråkare olyckligtvis inte så öppna och ärliga som deras förespråkare, som till exempel James Toback, är idag. Om de hade varit det skulle nordliga amerikaner ha varit bättre informerade om politikens verkliga konsekvenser under en tid då de skulle ha varit mycket mer resistent mot den. Det krävdes flera årtionden av rasnihilistisk indoktrinering innan sådan öppenhet och ärlighet kunde uttryckas utan fruktan för att provocera fram ett starkt motstånd från nordliga amerikaners sida.

Richard McCulloch

Detta PDF-dokument får spridas fritt i oförvanskad form. Delar ur vårt material får citeras och spridas fritt. Vi uppmanar spridning.

Besök författarens egen hemsida på www.racialcompact.com.

Besök www.preservationist-books.com för fler böcker och skrifter för gratis nedladdning. En stor del vårt material finns på både svenska och engelska för utskrift i A4-format och lämpar sig väl för hålslagning och arkivering i pärm. Det går utmärkt att skriva ut i US Letter-format. På Preservationist-Books.com finner Ni även information om varifrån man beställer tryckta upplagor i den utsträckning sådana utgivits.

Hjälp till att sprida våra böcker och skrifter. Skicka dem till vänner och bekanta, länka till www.preservationist-books.com, hänvisa till och citera ur våra verk i debattfora och diskussionsgrupper.

(Tips: Använd "Text Select Tool" i Acrobat Reader för att markera text som sedan kan kopieras och klistras in i egna dokument, debattinlägg etc.)

Kontakta oss på contact@preservationist-books.com.